

"Το παζάρι" (περ. Πλανόδιον τχ. 36, Ιούνιος 2003)

Περ. Πλανόδιον τχ. 36, Ιούνιος 2003

Το Παζάρι

Το κατέβασμα στην Αθήνα για ψώνια είχε περάσει από πολλά στάδια διαπραγματεύσεων με τη μαμά. Το πρώτο αφορούσε το τι μου έταζε εκείνη για να με καταφέρει να πάω μαζί της, το δεύτερο τό τι θα έπρεπε να ζητήσω εγώ και τι όχι, και το κυριότερο σημείο τριβής μεταξύ μας ήταν το θέμα της ποσότητας. Πόσα παγωτά, ας πούμε, επιτρέπεται να φάω, πόσα κουλούρια, πόσες τσίχλες. Για μένα το θέμα της ποσότητας αποτελούσε πάντα ένα πρόβλημα, μάλλον λόγω του ότι δεν μπορούσα να καταλάβω το πολύ και το λίγο, απλώς αυτές οι τιμές δεν υπήρχαν για μένα, δεν ήταν καταχωρημένες μέσα στα φοβερά κουτάκια στα οποία ταξινομούνται συχνά εν αγνοία μας, οι έννοιες, οι πληροφορίες, τα ερεθίσματα και τα λοιπά. Τέλος πάντων, μέχρι κάποια ηλικία, που δεν υπήρχαν αντικειμενικά σθεναρές αντιστάσεις εκ μέρους μου, κάπως τα βολεύαμε.

Το Παζάρι

ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ

Ο ΚΑΤΕΒΑΣΜΑ στην Αθήνα γράφει την πρώτη φορά τον τίτλο του άρθρου. Το παζάρι είναι το ίδιο παζάρι που να με καταφέρει να πάω μαζί της, το δεύτερο τό τι θα έπρεπε να ζητήσω εγώ και τι όχι, και το κυριότερο σημείο τριβής μεταξύ μας ήταν το θέμα της ποσότητας. Πόσα παγωτά, ας πούμε, επιτρέπεται να φάω, πόσα κουλούρια, πόσες τσίχλες. Για μένα το θέμα της ποσότητας αποτελούσε πάντα ένα πρόβλημα, μάλλον λόγω του ότι δεν μπορούσα να καταλάβω το πολύ και το λίγο, απλώς αυτές οι τιμές δεν υπήρχαν για μένα, δεν ήταν καταχωρημένες μέσα στα φοβερά κουτάκια στα οποία ταξινομούνται συχνά εν αγνοία μας, οι έννοιες, οι πληροφορίες, τα ερεθίσματα και τα λοιπά. Τέλος πάντων, μέχρι κάποια ηλικία, που δεν υπήρχαν αντικειμενικά σθεναρές αντιστάσεις εκ μέρους μου, κάπως τα βολεύαμε.

Ουσιαστικά το θέμα οξύνθηκε και έγινε πρόβλημα κατά την διάρκεια της εφηβείας. Έτσι ένα πρωί αφού προηγήθηκε μισάωρη και πλέον συζήτηση για το πώς, το πού και το γιατί, τελικά καταφέραμε να καταλήξουμε ομού για ψώνια στο κέντρο και μάλιστα σε κάποια μαγαζιά προς το Μοναστηράκι. Αυτό ήταν και το μεγάλο όπλο της για τη συγκεκριμένη μέρα, μια και ήξερε πόσο μ' εντυπωσίαζαν αυτά τα μαγαζιά που είχαν παλιά έπιπλα, παλιά βιβλία, παλιά χρηστικά αντικείμενα, που

Ουσιαστικά το θέμα οξύνθηκε και έγινε πρόβλημα κατά την διάρκεια της εφηβείας. Έτσι ένα πρωί αφού προηγήθηκε μισάωρη και πλέον συζήτηση για το πώς, το πού και το γιατί, τελικά καταφέραμε να καταλήξουμε ομού για ψώνια στο κέντρο και μάλιστα σε κάποια μαγαζιά προς το Μοναστηράκι. Αυτό ήταν και το μεγάλο όπλο της για τη συγκεκριμένη μέρα, μια και ήξερε πόσο μ' εντυπωσίαζαν αυτά τα μαγαζιά που είχαν παλιά έπιπλα, παλιά βιβλία, παλιά χρηστικά αντικείμενα, που

τώρα τα κοιτάει κανείς αμήχανα κι αναρωτιέται. Πολλά από τα μαγαζιά, που ήταν υπόγεια, αλλά και όσα δεν ήταν, ανεδίδαν μια μεθυστική μυρωδιά, ένα κράμα κλεισούρας, μούχλας και σάπιου ξύλου. Η κατάβαση εκεί μέσα -και την λέω έτσι ακόμη κι αν το μαγαζί βρισκόταν σε όροφο, πράγμα ιδιαίτερα σπάνιο- ήταν για μένα ένα συναρπαστικό ταξίδι, απερίγραπτης πλοκής και ομορφιάς. Τα πράγματα γύρω μου ήταν φορτισμένα με ενέργεια, συγκεκριμένη βαρύτητα και αποχρώσεις, και ποτέ δεν με πολυαπασχόλησε αν όλα αυτά ίσχυαν και για τους άλλους. Ξετυλίγονταν μπρος στα μάτια μου εικόνες από τα παλιά, σχετικές με τους προκατόχους τους, ιστορίες ολόκληρες. Έτσι εγώ απολάμβανα τις υφές των υφασμάτων στις στόφες των καναπέδων όσο η φωνή της μαμάς ακουγόταν απ' το βάθος του μαγαζιού και του χρόνου να ρωτά πότε το 'να πότε τ' άλλο, και πόσο κάνει; α, είναι πολύ ακριβό θα μου κάνετε καλύτερη τιμή; άλλωστε είναι και σκισμένο. Πόσα σώματα σκεφτόμουν αναπαύτηκαν εδώ πάνω, πόσοι έρωτες άνθισαν, πόσοι ναυάγησαν, κι εδώ στο μπράτσο αυτής της πολυθρόνας πώς τρίφτηκε το ύφασμα; απ' τα νυχάκια, ίσως μιας δεσποσύνης που το γρατζουνούσαν, επίμονα νύχια γάτας, προσμένοντας ποιος ξέρει τι..., μα φυσικά θα αντικαταστήσετε το ύφασμα, γι' αυτό σας κόβω κάτι απ' την τιμή, ανταπάντησε η εμπόρισσα... προσμένοντας κάτι που ήρθε άραγε κάποτε ή όχι..., μα αυτό δεν αντικαθίσταται, κυρία μου, ο χρόνος το 'ρρανε και πάει, αυτό δεν αλλάζει, μ' όσα τόπια καινούργιο ύφασμα κι αν το ντύσεις. Όμως αυτές είναι σκέψεις που δεν μοιράζονται κι έτσι φύγαμε άπρακτες και οι δύο και η μαμά κι εγώ.

Λίγο πιο κάτω σε ένα άλλο μαγαζί γυάλισε της μαμάς ένα παλιό σερβίτσιο ασημένια μαχαιροπήρουνα κι άρχισε πάλι το φλερτ και τα παζάρια. Δεν είναι δύσκολο να φανταστείς όλους ένα γύρω να τρώνε, μέρα γιορτής φορώντας τα καλά τους και πόσο σπουδαίοι θα ένιωθαν κρατώντας τα καλογουαλισμένα τους πιρούνια και μαχαιρία, και πάντα κρύβοντας τα λόγια που δεν έπρεπε να βγουν. Δεν ξέρω αν τελικά το πήρε το σερβίτσιο, αν κατέληξε σε συμφωνία εκείνο το παζάρι, πάντως φύγαμε κι από κείνο το μαγαζί.

Κόντευε μεσημέρι, είχα αρχίσει να κουράζομαι. Μπήκαμε σ' ένα μαγαζάκι στενό και υπόγειο. Εκτός από την χαρακτηριστική μυρωδιά που είχαν όλα τα προηγούμενα και που κόντευα να την συνηθίσω, αυτό είχε και μια ακόμα, το έντονο άρωμα της ιδιοκτήτριας, που προσπαθούσε λες απελπισμένα να καλύψει όλες τις άλλες. Το κράμα ήταν εκρηκτικό. Η μαμά κοιτούσε ένα πράγματι όμορφο μπουφέ με καθρέφτη και σκαλιστά κολωνάκια, στο χρώμα της καρδιάς. Το ξύλο ήταν στεγνό, στιλπνό, αψεγάδιαστο μέσα στο χρόνο, πολύ παλιό κομμάτι, επισήμανε η γυναίκα με κομπασμό, σουφρώνοντας τα χείλια. Όταν μετά από λίγο πέρασε η στιγμή του γνήσιου θαυμασμού μπροστά στο ωραίο κι άρχισε το παζάρι αποσύρθηκα στο βάθος του μικρού δωματίου και χάζευα κάτι αιγυπτιακά μπιμπελό. Έπιασα ένα μικρό μπρούτζινο κύπελλο που ήταν στολισμένο με γαλαζιές πέτρες, το στριφογύριζα στα δάχτυλά μου κι αναρωτιόμουν σε

